

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/92/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118206759
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3118206759.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobkyne A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., K. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Martin Bartko - JUDr. Silvia Bartková, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 6667, proti žalovaným 1/ mal. E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, zastúpenému Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, 2/ Z. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, a 3/ A. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX, žalovaní 2/ a 3/ zastúpení JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou so sídlom v Martine, Andreja Kmeťa 28, o náhradu škody s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne a žalovaných 1/, 2/ a 3/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 12C/34/2018 - 147 zo dňa 26. mája 2021 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 12C/34/2018 - 188 zo dňa 06. septembra 2021 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. v časti priznaného plnenia žalobkyne voči žalovanému 1/ **p o t v r d z u j e** .

II. Vo zvyšnej napadnutej časti výroku I. o splatnosti priznaného plnenia rozsudok súdu prvej inštancie **mení tak**, že žalovaný 1/ **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyne sumu 820,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 820,80 eur od 10.03.2018 do zaplataenia, a to do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania **m e n í tak**, že žalobkyňa **m á** proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100% a žalovaným 2/ a 3/ sa nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobkyne nepriznáva.

IV. Žalovaný 1/ **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyne náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

V. Žalovaní 2/ a 3/ **s ú p o v i n n í** zaplatiť žalobkyne spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyne náhradu škody za bolestné vo výške 820,80 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.03.2018 do zaplataenia, a to všetko do jedného roka po právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou od žalovaných 1/ až 3/ domáhala solidárneho zaplataenia náhrady škody za bolestné vo výške 820,80 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 10.03.2018 do zaplataenia a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav: Z uznesenia Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne, Okresný dopravný inšpektorát v Trenčíne ČVS:

ORP-216/DI-TN-2017 Bč zo dňa 03.12.2017 vyplýva, že dňa 13.10.2017 o 15:50 hod. došlo k stretu maloletého cyklistu E. E. - žalovaného 1/ a cyklistky A. S. - žalobkyne, kedy k dopravnej nehode došlo tak, že maloletý cyklista E. E. jazdil na bicykli zn. KTM Country Sport, pričom jazdil z chodníka vpravo po ul. Mierové námestie, cesta II/507 v Nemšovej, a to v smere jazdy na Trenčín, kedy v mieste dopravnej nehody, v tesnej blízkosti priechodu pre chodcov jazdil s bicyklom naprieč cestou II/507 v smere jazdy k ul. Školská, pričom si nevšimol v tom čase po ceste II/507 jazdiacu cyklistku A. S., ktorá v tom čase viedla svoj bicykel zn. KENZEL City Bike v smere jazdy od ľavy na Trenčín, v jazdnom pruhu cyklistky S. došlo ku zrážke prednej časti jej bicykla so zadnou ľavou časťou bicykla maloletého cyklistu E., v dôsledku čoho cyklistka S. spadla na vozovku a pri nehode podľa záverečnej lekárskej správy vystavenej MUDr. Jozefom Škuntom, doručenej 01.12.2017, utrpela zlomeninu horného a dolného ramienka lonovej kosti vpravo a odreninu lakťa vpravo, z miesta dopravnej nehody bola prevezená do Fakultnej nemocnice v Trenčíne, kde po vyšetrení bola v období od 13.10.2017 do 17.10.2017 hospitalizovaná na Klinike úrazovej chirurgie Fakultnej nemocnice Trenčín, následne bola prepustená domov do domácej liečby, doba liečby zranení trvala od 13.10.2017 do 16.11.2017, počas ktorej bola obmedzená na bežnom spôsobe života vo vykonávaní bežných životných činností a úkonov, bola čiastočne odkázaná na pomoc inej osoby pri obliekaní, hygiene, príprave a zaobstaraní si stravy, mohla sa sama najesť, po prepustení z nemocnice bola samostatne mobilná s pomocou nemeckých bariel na odľahčovanie poranenej strany, celková doba obmedzenia na bežnom spôsobe života trvala 35 dní, dychovou skúškou použitie alkoholických nápojov zistené nebolo. Zároveň bola táto trestná vec prečinu Ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona v zmysle § 197 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku odložená, nakoľko trestné stínanie je neprípustné z dôvodu, že ide o osobu, ktorá pre nedostatok veku nie je trestne zodpovedná. V Zázname dopravnej nehody zo dňa 13.10.2017, vyplnenom ORP, DI Trenčín o 22:11 hod. sa okrem opísania udalostí uvádza aj to, že žalobkyňa bola po vyšetrení a ošetrení hospitalizovaná na odd. úrazovej chirurgie, dopravnú nehodu oznámil MUDr. Bačinský z FN v Trenčíne, oznámenie prijaté v čase o 19:05 hod., maloletý žalovaný 1/ porušil § 4 ods. 1, § 137 ods. 1, § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z. Podľa prepúšťacej správy Fakultnej nemocnice Trenčín zo dňa 17.10.2017 bola žalobkyňa hospitalizovaná dňa 13.10.2017 o 18:02 hod., prišla v doprovide s dcérou, v bezvedomí nebola, po RTG vyšetrení príjem na oddelenie a oznámené polícii. V čase príjmu mala 78 rokov, počas hospitalizácie bez výraznejších komplikácií. Hospitalizácia ukončená dňa 17.10.2017 o 09:42 hod. Podľa Lekárskeho posudku zo dňa 15.01.2018, predloženého žalobkyňou, bolo ohodnotené jej bolestné z predmetnej zrážky bicyklov zo dňa 13.10.2017 vo výške 45 bodov bez zvýšenia podľa pol. č. 111 c - jednostranná zlomenina horného a dolného rámu lonovej kosti vpravo, bez posunutia, so začiatkom liečenia dňa 13.10.2017 a ukončením dňa 30.11.2017 bez hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Podľa lekárskeho správ žalobkyne v čase zrážky užívala lieky na vysoký tlak, štítnu žľazu a na trávenie bez uvedenia nejakých komplikácií alebo problémov. V deň zrážky pred nehodou bola žalobkyňa ošetrená na chirurgickom oddelení, kde jej bola znesená dole časť nechta, pretože si zastrihla do nechta palca. Táto lekárska správa bola doplnená vyjadrením lekára zo dňa 06.05.2020, v ktorom sa uvádza, že žalobkyňa si zastrihla do okolia palca pravej ruky a počas zákroku pri jej ošetrení bolo aplikované také množstvo anestetika, ktoré nijakým spôsobom neovplyvnilo jej motorické, senzorické a psychické funkcie. Aplikáciu iných liečiv, anestetík ev. sedatív pri jej ošetrení vylúčil a následné prekrytie rany obvazovým materiálom bolo v takom rozsahu, že zásadným spôsobom neovplyvnilo úchopovú funkciu a motoriku ošetrenej končatiny. Bezprostredne pred nehodou jazdil žalovaný 1/ na bicykli po chodníku spolu so svojimi kamarátmi F. Z., A. K. a R. D., ktorí boli v konaní vypočutí ako svedkovia. Ako svedok bol vypočutý aj Ing. R. Z., otec F. Z., ktorý bol na mieste nehody bezprostredne po nej. Ďalej bolo zistené, že na LV č. XXX pre k. ú. Kľúčové, obec Nemšová, je žalobkyňa vedená ako spoluvlastníčka polovice rodinného domu súpisné číslo XXXX na pozemku C KN parc. č. 238/1 s výmerou 542 m² a podľa vyjadrenia jej právneho zástupcu poberala len dôchodok v celkovej výške asi 500,- eur mesačne, bola bez úspor a ďalšieho príjmu. Žalovaný 1/ bol študentom 1. ročníka strednej odbornej školy, nemá žiadny príjem ani majetok. Žalovaná 2/, matka žalovaného 1/, dosahovala hrubý príjem okolo 950,- eur mesačne, žalovaný 3/, otec žalovaného 1/ poberal invalidný dôchodok vo výške 279,- eur mesačne a bol vedený ako zamestnanec v AMK klíma a chladenie s.r.o. Bzince pod Javorinou s neuvedeným hrubým príjmom a úhrnom poistného vo výške 4,70 eur mesačne v r. 2020 a v r. 2021 vo výške 27,26 eur mesačne. V písomnom hodnotení na žiaka - maloletého žalovaného 1/ zo dňa 07.01.2021 Katolícka spojená škola v Nemšovej uviedla, že žalovaný 1/ bol v školskom roku 2016/2017 a 2017/2018 žiakom ich základnej školy, dosahoval študijné výsledky v pásme lepšieho priemeru, v triede bol obľúbený najmä pre svoju veselú a nekonfliktnú povahu, reprezentoval školu v športových súťažiach, zapájal sa do mimoškolských aktivít organizovaných školou. Pozitívne hodnotili aj komunikáciu a spoluprácu s rodičmi. Počas štúdia bolo správanie žiaka v súlade so školským

poriadkom, z jeho strany nedochádzalo k disciplinárnym previneniam a nikdy nebol dôvod na udelenie výchovného opatrenia. Právne vec súd posúdil podľa § 3 ods. 1, § 415, § 420 ods. 1, § 422 ods. 1, 2, § 444, § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 1 písm. c), e) a f), § 9 ods. 3, § 25 ods. 1 písm. c), § 52 ods. 5, § 53 ods. 1, 2, 3 a 4, § 55 ods. 1, 2, 4, 5, 8 a 9, § 137 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, platného v čase zrážky dňa 13.10.2017 (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) a § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že z vyjadrenia maloletého žalovaného 1/ i svedkov bez pochybností vyplynuli tie isté skutočnosti, ktoré boli už uvedené v uznesení Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trenčíne, Okresný dopravný inšpektorát v Trenčíne ČVS: ORP-216/DI-TN-2017 Bč zo dňa 03.12.2017, a to, že dňa 13.10.2017 o 15:50 hod. došlo k stretu maloletého cyklistu - žalovaného 1/ a cyklistky - žalobkyne. Okrem skutočností uvedených v tomto uznesení v súdnom spore samotný žalovaný 1/ potvrdil, že nič nevidel, ani žalobkyňu, potom prešiel iba on. Kamaráti ostali na chodníku, lebo on išiel prvý. Svedok A. K. uviedol, že on videl pani na bicykli, išla po krajnici cesty, prešla okolo neho. On bol v rade posledný a žalovaný 1/ bol v rade asi prvý. Chceli prejsť na druhú stranu. Nevedel, či sa žalovaný 1/ pozrel doľava i doprava. Žalovaný 1/ išiel cez priechod a žalobkyňa nestihla zabrzdiť a narazila do neho. Žalobkyňa držala riadidlá oboma rukami. K. R. D. potvrdil, že pri priechode zastavili, lebo chceli prejsť na druhú stranu, pozreli sa, či nejde auto. Ešte raz sa pozreli, potom žalovaný 1/ vybehol cez priechod a jemu do zadného kolesa narazila na bicykli žalobkyňa. Uviedol, že žalobkyňa bola v zlom uhle, žalovaný 1/ ju nevidel, keď vošiel na priechod. Žalovanému 1/ vo výhľade, aby videl žalobkyňu, pravdepodobne bránil on. Žalobkyňa netrúbila, nezvonila, ani nič nekričala. Bola ticho. Držala riadidlá oboma rukami. Z vykonaného dokazovania bez pochybností vyplynulo, že k zrážke bicyklov žalobkyne a žalovaného 1/ došlo neúmyselným konaním oboch tak, že po krajnici cesty išla na bicykli žalobkyňa, pred priechodom resp. na priechode pre chodcov ako 1. v poradí chcel žalovaný 1/ prejsť na druhú stranu cesty po priechode doprava a pritom z dôvodu, že po jeho pravej strane sa nachádzali asi 2 jeho kamaráti a cez nich nevidel, že po ceste prechádza na bicykli žalobkyňa, vošiel na bicykli na priechod a vytvoril žalobkyňi náhle prekážku v jazde a ona narazila svojim predným kolesom do jeho zadného kolesa, v dôsledku čoho spadla a utrpela zranenia. Zároveň logicky vyplýva, že ak v danom momente stáli v zákryte žalovaný 1/, jeho 2 resp. minimálne 1 kamarát a žalobkyňa, tak ako žalovaný 1/ nevidel žalobkyňu, tak isto ona nemohla vidieť jeho a v dôsledku toho obaja, a to žalobkyňa i žalovaný 1/ logicky neurobili žiadne úkony (nebrzdili, netrúbili, neuhýbali), aby predišli zrážke svojich bicyklov. Týmto je preukázaná príčinná súvislosť medzi zrážkou a zraneniami žalobkyne. Súd nemal pochybností o rozsahu zranení žalobkyne spôsobenej zrážkou vzhľadom na námietku žalovaných 2/, 3/, že žalobkyňa nebola ošetrovaná ihneď po zrážke, ale až po dlhšom čase a odmietla privolanie sanitky, a to z dôvodu, že k zrážke došlo o 15:50 hod. v Nemšovej, žalobkyňa bola po vyšetrení a ošetrovaní hospitalizovaná o 18:02 hod., cesta z Nemšovej do FN Trenčín trvá určitú dobu, teda doba 2 hodín od zrážky a do samotnej hospitalizácie po vyšetrení a ošetrovaní v danom prípade zodpovedá danej situácii, nie je neprimerane dlhá na miestne pomery. V okolnosti, že žalobkyňa odmietla privolanie sanitky, súd nevidel okolnosti, ktoré by narušili príčinnú súvislosť medzi zrážkou a následkami - zraneniami. Vzhľadom k príčine zrážky nebolo možné vykonať ani žalobkyňou a ani žalovaným 1/ úkony, ktorými by zabránili vzniku zrážky, preto ani na strane žalobkyne a ani na strane žalovaného 1/ nie je možné hovoriť o zodpovednosti za škodu podľa § 415 Občianskeho zákonníka a súd neprihliadol na argumentáciu žalovaných 2/ a 3/, že žalobkyňa vzhľadom na svoj vek a skúsenosti mala predvídať a byť opatrnejšia vzhľadom na zónu s pohybom detí. Podľa vyššie citovaných ustanovení zákona o cestnej premávke je nepochybné, že žalovaný 1/ porušil viaceré ustanovenia ako je uvedené v uznesení vyšetrovateľa a najmä tým, že išiel na bicykli po chodníku a prechádzal cez cestu po / pri priechode pre chodcov na bicykli, čo nie je dovolené ani chodcom podľa § 53 ods. 1 a 4, § 9 ods. 1 tohto zákona. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa žalobkyňa nedržala riadidiel svojho bicykla oboma rukami, a že by bola nie pri plnom vedomí pod vplyvom lokálneho anestetika po ošetrovaní krátko pred predmetnou zrážkou. Súd bol názoru, že žalovaný 1/ je zodpovedný podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka za vznik škody na strane žalobkyne vo forme bolestného z dôvodu porušenia uvedených ustanovení zákona o cestnej premávke. Výška škody ako náhrada bolestného vo výške 820,80 eur nebola medzi stranami sporná. Spornou skutočnosťou bola solidárna zodpovednosť maloletého žalovaného 1/ a jeho rodičov - žalovaných 2/ a 3/ podľa § 422 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Podľa § 422 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dohliadajúce osoby (napr. rodičia) zodpovedajú za škodu spôsobenú napr. maloletými deťmi na princípe subjektívnej zodpovednosti, pričom ich zavinenie sa predpokladá. Zodpovednosti sa zbavia vtedy, ak preukážu, že náležitý dohľad zanedbali. To, či bola zanedbaná povinnosť náležitého dohľadu alebo nie, sa posudzuje vždy podľa okolností každého jednotlivého prípadu, pričom je potrebné prihliadnuť aj na osobitné právne predpisy, vymedzujúce povinnosti dohliadajúcich osôb ako aj na povahové vlastnosti

a celkové správanie sa dohliadanej osoby (mal. dieťaťa). Pod pojmom „náležitý dohľad“ sa podľa judikatúry (napr. R 4/1970) nepovažuje taký dohľad, ktorý by bol za normálnych okolností vykonávaný stále, nepretržite a bezprostredne, pretože v takom prípade by bola zákonom predpokladaná možnosť zbavenia sa zodpovednosti prakticky vylúčená. Pri posudzovaní intenzity náležitého dohľadu je potrebné vychádzať z povahových vlastností a celkového správania sa dohliadanej osoby (mal. dieťaťa). V danom prípade žalovaní 2/ a 3/ ako rodičia maloletého dieťaťa - žalovaného 1/ tvrdili, že ústne poučili svojho syna, žalovaného 1/, ako sa má správať na ceste, čo sa nedá preukázať listinnými dôkazmi, pretože takého poučenia rodičov sa bežne robia v rodinách ústne bez prítomnosti svedkov a vzhľadom na charakter sporu nie je ani predpoklad, že by žalovaní 1/ až 3/ tvrdili opak vo svoj neprospech. Keďže maloleté deti chodia bežne samé do školy a prechádzajú cez cestu, je bežné, že už od malička sú vedené rodičmi k opatrnosti pri prechádzaní cez cestu, ako aj v škole i v materskej škôlke. Žalovaní 2/ a 3/ predložili hodnotenie žalovaného 1/ ako žiaka základnej školy v čase zrážky, z ktorej vyplýva, že nemal študijné, ani výchovné problémy a žalovaní 2/ a 3/ sa zaujímali o jeho prospech a správanie. Procesná opatrovníčka maloletého žalovaného 1/ potvrdila, že na ÚPSVaR nemali doteraz žiadne záznamy o výchovných problémoch maloletého žalovaného 1/ a ich rodinu neviedli v ich evidencii. Samotný zákon o cestnej premávke dovoľuje cyklistovi staršiemu ako 10 rokov sa pohybovať po komunikácii bez dohľadu staršej osoby. Vzhľadom na okolnosti vzniku zrážky, spôsobenej nepriaznivým umiestnením všetkých osôb v určitom, rozhodnom momente, ako aj na povahové vlastnosti a študijné výsledky maloletého žalovaného 1/ bol súd názoru, že žalovaní 2/ a 3/ preukázali, že nezanedbali náležitý dohľad nad maloletým žalovaným 1/. Skutočnosť, že žalovaný 1/ spolu s 3 kamarátmi išli na bicykloch po chodníku a nie po ceste, hoci tým porušovali pravidlá cestnej premávky, možno hodnotiť z ich pohľadu skôr za ich určitú ochranu pred nákladnými a osobnými vozidlami, idúcimi po hlavnej ceste, i keď len do momentu, kým by neprechádzali cez hlavnú cestu na druhú stranu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol. Maloletý žalovaný 1/ bol v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie študentom bez príjmu a majetku, teda nemá z čoho zaplatiť náhradu škodu. Žalobkyňa mala 81 rokov. Toto však nie sú dôvody na to, aby boli s maloletým žalovaným 1/ solidárne zodpovední za škodu aj jeho rodičia - žalovaní 2/ a 3. Podľa § 450 Občianskeho zákonníka súd skúmal existenciu podmienok na primerané zníženie náhrady škody. Súd zistil, že v danom prípade ide o škodu spôsobenú neúmyselne bez objektívnej možnosti jej zabránenia zo strany poškodenej, ale s objektívnou možnosťou jej zabránenia škodcom - maloletým žalovaným 1/ (ak by sa pozrel doľava aj ďalej od kamarátov a nevběhol by na bicykli na cestu, resp. by išiel cez priechod pešo a bicykel by tlačil vedľa seba). Škoda nie je vysoká a pozostáva len z náhrady za bolestné, maloletý žalovaný 1/ je študentom bez príjmu a majetku, poškodená je osoba vo veku 81 rokov, poberajúca len dôchodok vo výške okolo 500,- eur mesačne bez úspor. Tieto podmienky vzniku škody nepovažoval súd za dôvod na mimoriadne zníženie náhrady škody podľa § 450 Občianskeho zákonníka a na skutočnosť, že žalovaný 1/ nemá príjem, je možné prihliadnuť podľa § 232 ods. 3 CSP pri určení lehoty splatnosti dluhu. Žalobkyňa prostredníctvom svojho advokáta listom, ktorého súčasťou bol aj Lekársky posudok zo dňa 15.01.2018 o výške žalovaného bolestného, vyzvala zákonných zástupcov maloletého žalovaného 1/ na úhradu žalovanej sumy 820,80 eur do 30 dní od doručenia tejto výzvy. Podľa poštovej doručky žalovaná 2/ túto výzvu prevzala dňa 07.02.2018. Podľa § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka súd priznal žalobkyni aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od uplynutia 30 dňovej lehoty od prevzatia výzvy - listu zo dňa 02.02.2018, tak, ako žiadala žalobkyňa, a to až do zaplattenia. Podľa § 232 ods. 3 CSP súd určil maloletému žalovanému 1/ dlhšiu lehotu na plnenie vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodnutia nemal žiadny príjem ako študent, mal 16 rokov a mohol by si cez letné prázdniny privyrobiť na letnej brigáde. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd nepriznal žiadnej strane právo na náhradu trov konania pre čiastočný úspech vo veci. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku síce uviedol, že žalobu voči žalovaným 2/ a 3/ zamietol, ako aj dôvody tohto rozhodnutia, avšak takýto výrok v rozsudku absentoval, a preto ho dopĺňacím rozsudkom zo dňa 06.09.2021 doplnil.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to voči vyhovujúcemu výroku I. v časti splatnosti priznaného plnenia a voči výroku II. o náhrade trov konania z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Namietala, že súd bez racionálneho dôvodu a v rozpore s účelom náhrady škody z ublíženia na zdraví stanovil lehotu na plnenie v neprimerane dlhej dobe 1 roka od právoplatnosti rozsudku. Jedná sa o nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví, a to bolestné, ktorého účelom je kompenzovať vytrpené bolesti pokiaľ možno v čo najkratšom čase od ich vytrpenia. Skoré nahradenie vytrpených bolestí efektívnejšie pomáha zmierniť utrpenú ujmu poškodeného, ako náhrada poskytnutá s odstupom niekoľkých rokov. K dopravnej nehode došlo dňa 13.10.2017, kedy mala žalobkyňa 77 rokov. V čase podania odvolania mala žalobkyňa 81 rokov. Stanovenie lehoty splatnosti

nároku žalobkyne až na 1 rok po právoplatnosti rozsudku neprimeraným spôsobom predlžuje neistotu žalobkyne v otázke náhrady škody a vzhľadom k veku žalobkyne a jej zdravotnému stavu tým aj reálnosť poskytnutého plnenia náhrady vzniknutej škody. Žalobkyni škoda preukázateľne vznikla a zodpovednosť žalovaného 1/ za škodu je nepochybne daná. Už len 3 roky vedenia súdneho konania musia žalovanému 1/ postačovať na to, aby sa na náhradu škody primerane pripravil. Za primeranú lehotu na plnenie nároku na náhradu škody žalobkyňa považuje 30 dní. Žalobkyňa sa v maximálnej možnej miere snažila vo veci mimosúdne dohodnúť. Žalovaní tvrdošijne akúkoľvek dohodu odmietali, navrhovali vypočítať viacerych svedkov, čím došlo k predĺženiu konania a k ďalším potrebným úkonom, a preto by v danom prípade bolo porušením práva na spravodlivý proces, pokiaľ by žalobkyni nebola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazá žalovaného 1/ zaplatiť jej priznané plnenie do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a prizná jej náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100 %. Zároveň si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný 1/, a to voči vyhovujúcemu výroku I. z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Uviedol, že je maloletým dieťaťom, ktoré nemôže samostatne konať pred súdom. Žalobkyňa ho zažalovala samostatne napriek tomu, že mal byť zastúpený svojimi zákonnými zástupcami, čo považuje za vadu žaloby, ktorá je neodstrániteľná. Súd prvej inštancie mu uznesením č. k. 12C/34/2018 - 111 zo dňa 17.02.2021 ustanovil opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, pracovisko Ilava. Proti uzneseniu nebolo prípustné odvolanie. Podľa žalovaného 1/ nebol dôvod ustanovovať v konaní maloletému úrad práce, nakoľko sa nejedná o mimosporové konanie a podľa presvedčenia žalovaného 1/ nie je možné hovoriť o rozpore medzi záujmom maloletého dieťaťa a jeho rodičov, nakoľko všetci sú v procesnom postavení žalovaných. Žalovaného 1/ mali od začatia súdneho konania zastupovať buď jeho zákonní zástupcovia alebo procesný opatrovník v súlade s ust. § 69 CSP. Ak sa súd prvej inštancie domnieval, že medzi žalovanými 1/, 2/ a 3/ existuje rozpor záujmov, bol povinný tento vysvetliť a svoj procesný postup vo vzťahu k žalovanému 1/ riadne odôvodniť, k čomu nedošlo. Akékoľvek, čo i len stručné odôvodnenie v odvolaní napadnutom rozsudku úplne absentuje. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania rozhodol, že žalovaný 1/ vytvoril žalobkyni prekážku náhlu. Tento záver súdu prvej inštancie považuje žalovaný 1/ za právne nesprávny a ničím neodvodnený, nakoľko súd nemá odborné vedomosti na to, aby mohol takúto otázku zodpovedať. Toto prináleží výlučne osobe s odbornými znalosťami z príslušného odboru. Všetci svedkovia potvrdili, že žalobkyňa narazila do žalovaného 1/ bez toho, aby urobila čokoľvek, čo by mohlo stretu s bicyklom žalovaného 1/ zabrániť, resp. aspoň zmenšiť následky vzájomného stretu bicyklov, a to aj napriek tomu, že išla po rovnom úseku cesty s dobrými rozhľadovými možnosťami a bola na frekventovanej hlavnej ceste s veľkým pohybom motorových vozidiel a aj chodcov, nakoľko v blízkosti je škola. Pre žalobkyňu je miesto stretu známe, nakoľko v Nemšovej býva a žije a miestne pomery dobre pozná. Je vecou žalobkyne, že napriek pomerne pokročilému veku a bezprostredne po chirurgickom ošetrovaní vedie bicykel ako účastník cestnej premávky. Tieto skutočnosti ju však nezabavujú povinnosti reagovať primeraným spôsobom na vzniknutú situáciu v cestnej premávke. Žalovaný 1/ žalobkyňu nevidel, keďže mu vo výhľade prekážala iná osoba, avšak nestotožňuje sa s tým, že žalobkyňa nevidela jeho a jeho kamarátov, ktorý pred prechodom pre chodcov pôsobili ako hlúčik osôb, a teda podľa presvedčenia žalovaného 1/ žalobkyňa bola povinná zvýšiť svoju ostrážitosť a pozornosť, čo neurobila. Žalovaný 1/ sa nestotožnil ani s okamihom omeškania tak, ako ho ustálil súd prvej inštancie. Je pravdou, že žalobkyňa zaslala rodičom žalovaného 1 / listy zo dňa 02.02.2018. Okrem týchto však zaslala aj posledné výzvy na zaplatenie náhrady škody na zdraví zo dňa 24.05.2018, v ktorých poskytla žalovaným 2/ a 3/ dodatočnú lehotu na zaplatenie škody, a to 7 dní od doručenia výzvy, pričom obe výzvy boli doručené žalovaným 2/ a 3/ dňa 05.06.2018, a teda sa nemohli dostať do omeškania už dňa 10.03.2018. Prejednávanú vec súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, čo do zavinenia stretu bicyklov, ako aj čo do príčinnej súvislosti medzi zraneniami žalobkyne a stretom bicyklov. Žalovaný 1/ sa domnieva, že stret nezavinil výlučne on sám, pričom minimálne rovnakou mierou na vzniku stretu bicyklov sa podieľala samotná žalobkyňa. Žalovaný 1/ svoj právny názor opiera o ust. § 415 Občianskeho zákonníka a o vykonané dokazovanie. Súd prvej inštancie pochybil aj tým, že ani čiastočne neznížil náhradu škody v rozpore s ust. § 450 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka preukázania príčinnej súvislosti medzi zraneniami žalobkyne a stretom bicyklov, žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Žalobkyňa odmietla prívolať sanitku na miesto stretu, odmietla návrh žalovanej 2/, že ju odvezie do nemocnice. Nie je možné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že presun z Nemšovej do Trenčína trvá dve hodiny. Počas tohoto časového úseku žalobkyňa mohla utrpieť zranenie, ktoré nemá pôvod v zrážke s bicyklom žalovaného 1/, pričom dôkazné bremeno spočívalo v súdnom konaní výlučne na žalobkyni. Rozhodnutie čo do výroku o trovách konania nie je

vôbec odôvodnené, čo je neprípustné. Súd prvej inštancie len uviedol, že nepriznal žiadnej strane právo na náhradu trov pre čiastočný úspech vo veci. Žalovaní 2/ a 3/ boli vo vzťahu k žalobkyni úspešní v plnom rozsahu a napriek tomu im súd náhradu trov konania vo vzťahu k žalobkyni nepriznal. V tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie právne nesprávne a nepreskúmateľné. Žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaní 2/ a 3/, a to voči výroku II. o náhrade trov konania z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 CSP písm. f) a h). Uviedli, že odvolaním napadnutý výrok II. rozsudku nie je odôvodnený a považujú ho za nepreskúmateľný. Voči žalovaným 2/ a 3/ súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu a mali tak vo vzťahu k žalobkyni plný úspech vo veci, a preto im od žalobkyne prináleží spoločne a nerozdielne právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Výrok II. o náhrade trov konania považujú vo vzťahu k nim za právne nesprávny a aj za nespravodlivý. Jedná sa o sporové súdne konanie, v ktorom sa právo na náhradu trov konania vo všeobecnosti spravuje úspechom vo veci samej. Žalovaní 2/ a 3/ boli v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že im prizná spoločne a nerozdielne od žalobkyne právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobkyňa sa k odvolaniam žalovaných 1/, 2/ a 3/ písomne vyjadrila a navrhla, aby odvolací súd na námietky žalovaného 1/ a žalovaných 2/ a 3/ ako na nedôvodné neprihliadol, a aby rozhodol v súlade s odvolaním podaným žalobkyňou. Uviedla, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a zákonný a odvolacie námietky žalovaného 1/ i žalovaných 2/ a 3/ proti vecnej správnosti rozsudku sú úplne nedôvodne a neopodstatnené. Súd prvej inštancie vo veci riadne vykonal všetky dôkazy potrebné pre správne a spravodlivé rozhodnutie vo veci samej a závery svojho rozsudku dostatočne precízne zdôvodnil a jasne uviedol, na základe akých dôkazov a akých skutočností dospel k záveru, že žalovaný 1/ je zodpovedný žalobkyni za škodu, ktorú jej spôsobil svojou jazdou na bicykli. Uvedený záver súdu prvej inštancie je podporený celým radom dôkazov, počnúc zabezpečeným vyšetrovacím spisom OR PZ TN č. ČVS: ORP-216/DI-TN-2017- Bč, výpoveďou samotného žalovaného 1/, ktorý potvrdil, že „ako vošiel z chodníka na cestu, tak sa zrazil s druhým bicyklom, on ju asi spoza chalanov nevidel, lebo mu stáli po ľavej strane odkiaľ ona išla“. Situácia dopravnej nehody sa zomlela veľmi rýchlo, keďže aj samotný žalovaný 1/ uviedol „ja som nevidel ako žalobkyňa do mňa narazila, iba som to pocítil z ľavej strany do zadného kolesa“ a ďalej žalovaný 1/ pred súdom prvej inštancie pokračoval a uviedol „žalobkyňa sa ma iba pýtala, či som ju nevidel a ja som jej odpovedal, že som ju nevidel“. Priebeh dopravnej nehody medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ vyplýva aj z výpovedí svedkov R. D., A. K. a F. Z., ktorí jasne potvrdili, že žalovaný 1/ išiel plynule z chodníka cez priechod pre chodcov na bicykli, hoci cyklista nesmie ísť cez priechod pre chodcov na bicykli. Svedok A. K. vypovedal, že: „Žalovaný 1/ išiel cez priechod a pani žalobkyňa nestihla zabrzdiť a narazila do neho. Videl som to na vlastné oči.“. Ďalší priamy svedok udalosti R. D. pred súdom prvej inštancie vypovedal: „...potom žalovaný 1/ vybehol na priechod a jemu do zadného kolesa narazila na bicykli žalobkyňa, videl som na vlastné oči túto zrážku.“. Je tak evidentné, že žalovaný 1/ musel vybehnúť tesne pred žalobkyňou na priechod pre chodcov, keď táto hneď vzápätí narazila do jeho bicykla. Zároveň z výpovedí svedkov je zrejmé, že žalovaný 1/ vošiel do jazdného pruhu žalobkyne preto, lebo ju nevidel. Uvedené však nezbavuje žalovaného 1/ zodpovednosti za stret bicyklov nehľadiac na to, že ako cyklista ani nemôže ísť po priechode pre chodcov na bicykli. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo ako listinnými dôkazmi, tak výsluchmi svedkov dostatočne preukázané, že žalovaný 1/ vytvoril žalobkyni náhlu prekážku v jazde, a že žalobkyňa nemala možnosť stretu so žalovaným 1/ zabrániť. Zároveň bolo v konaní preukázané listinnými dôkazmi, že vek žalobkyne ani jej chirurgické ošetrenie neboli prekážkou toho, aby mohla viesť riadne bicykel. Na základe toho sú všetky námietky žalovaných 1/ až 3/, ktorými sa snažia spochybníť zodpovednosť žalovaného 1/ za stret bicyklov, čisto účelovou obranou, ktorá je však v rozpore s vykonaným dokazovaním. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a utrpeným zranením je preukázaná zabezpečeným vyšetrovacím spisom OR PZ TN č. ČVS: ORP-216/DI-TN-2017- Bč, prepúšťacou správou z FN Trenčín, lekárskeho posudkom o bolestnom zo dňa 15.01.2018 a podporne aj výpoveďou svedka Ing. R. Z., ktorý potvrdil, že po nehode žalobkyňa nebola schopná prejsť ani 20 metrov a on jej musel pomôcť na najbližšiu lavičku. Na základe vykonaného dokazovania tak nie je sporu o tom, že zranenia popísané v lekárskej posudku o bolestnom sú v príčinnej súvislosti s pádom, ktorý žalobkyňa utrpela pri zrážke so žalovaným 1/. Námietka žalovaného 1/, že žalobkyňa mala preukázať, že neutrpela zranenia cestou do nemocnice, je až absurdná a svedčí o tom, že namiesto

toho, aby sa žalovaní 1/ až 3/ postavili k zodpovednosti žalovaného 1/ čelom, snažia sa za každú cenu tejto zodpovednosti zbaviť. Ak teda žalovaný 1/ má nejakú vedomosť o tom, že by žalobkyňa mala mať ešte inú dopravnú nehodu v čase medzi stretom s bicyklom so žalovaným 1/ a jej ošetrovaním vo FN Trenčín, bolo to v prvom rade vecou žalovaných, aby túto okolnosť dokazovali. Faktom však je, že žalobkyňa žiadnu inú nehodu, než tú s bicyklom žalovaného 1/, nemala, čo koniec koncov potvrdzuje aj zabezpečený vyšetrovací spis OR PZ TN č. ČVS: ORP-216/DI-TN-2017- Bč. Vo vzťahu k namietanému postupu súdu prvej inštancie žalobkyňa uviedla, že je v prvom rade na úvahe samotného súdu prvej inštancie, či považuje záujmy žalovaných 1/ až 3/ za potenciálne konfliktné, a teda či je potrebné v záujme objektívnosti maloletému účastníkovi konania ustanoviť opatrovníka. Žalobkyňa je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval v danom prípade veľmi správne a dokonca prezieravo, pokiaľ maloletému účastníkovi konania ustanovil ako opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín a vylúčil tak možný konflikt záujmov medzi žalovaným 1/ a jeho rodičmi žalovanými 2/ a 3/. Okrem toho vzhľadom na to, ako súd prvej inštancie v konečnom dôsledku rozhodol, kedy žalovaného 1/ zaviazal k náhrade škody a žalovaných 2/ a 3/ nie, svojím postupom v ustanovení opatrovníka dokonca vylúčil pochybnosti o tom, či žalovaní 2/ a 3/ neuprednostnili hájenie svojich záujmov na úkor záujmov žalovaného 1/ vzhľadom na výsledok konania. V každom prípade však postupom súdu prvej inštancie boli práva žalovaného 1/ ako maloletého účastníka zabezpečené a ani táto námietka žalovaného 1/ nie je dôvodná.

6. Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedli, že právny názor žalobkyne nepovažujú za správny. Žalovaný 1/ bol v čase stretu cyklistov maloletým dieťaťom na základnej škole, plniacim si povinnú školskú dochádzku. V súčasnej dobe sa sústavne pripravuje na budúce povolanie štúdiom na strednej škole. V čase stretu, ako aj dnes nemá žiadny príjem a žiadny majetok vyššej hodnoty, je nemajetný, býva u rodičov, ktorí financujú aj jeho štúdium. Naproti tomu žalobkyňa má stabilný príjem vdovský a starobný dôchodok a je spoluvlastníčkou nehnuteľností, v ktorých býva. Nie je možné súhlasiť so žalobkyňou, že maloleté dieťa sa malo na náhradu škody „primerane pripraviť“, čo bez reálneho príjmu a majetku nie je možné. Maloletého E. vzniknutá situácia v súvislosti so stretom cyklistov mrzela a mrzí a z pohľadu žalovaných 2/ a 3/ celú situáciu do krajnosti vyhrtila práve žalobkyňa. Žalovaný 1/ s určitosťou nie je schopný uhradiť finančné prostriedky žalobkyne v lehote 30 dní. Súd prvej inštancie zaviazal maloleté dieťa okrem istiny aj na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa 10.03.2018 až do zaplatenia, aj keď žalobkyňa maloletého na zaplatenie náhrady škody pred podaním žaloby na súd vôbec nevyzvala, výzvy zo dňa 24.05.2018 žalobkyňa doručovala výlučne zákonným zástupcom žalovaného 1/, obom boli zásielky doručené 05.06.2018 a určila im lehotu na zaplatenie 7 dní od doručenia výzvy. S určitosťou sa maloletý žalovaný 1/ nemohol dostať do omeškania v deň 10.03.2018. Podľa právneho názoru žalovaných 2/ a 3/ sa žalovaný 1/ dostal do omeškania až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalobkyne zo dňa 25.07.2018 opatrovníkovi maloletého, nie skôr. Žalobkyňa uviedla maloleté dieťa vo svojej žalobe bez procesného opatrovníka, bez akéhokoľvek zástupcu, samostatne mu súdom prvej inštancie neboli doručované písomnosti. Konanie o náhradu škody je konaním sporovým a súd prvej inštancie mal na vadu žaloby zareagovať tak, že žalobu voči maloletému žalovanému 1/ mal zastaviť v súlade s ustanovením § 62 CSP pre nedostatok procesnej subjektivity. Namiesto toho súd prvej inštancie vadu žaloby svojou aktivitou odstránil, a to uznesením č. k. 12C/34/2018 - 111 zo 17.02.2021, ktorým maloletému žalovanému 1/ ustanovil za opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, pracovisko Ilava. Procesným postupom súdu prvej inštancie došlo podľa mienky žalovaných 2/ a 3/ k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie vo vzťahu k žalovanému 1/, nakoľko záujmy žalovaného 1/ a žalovaných 2/ a 3/ nie sú vo vzťahu k žalobkyne v protiklade. Nie je možné prisvedčiť ani konštatovaniu žalobkyne, že lehota splatnosti predlžuje neistotu žalobkyne v otázke náhrady škody. Právoplatným rozhodnutím v prejednávanej veci sa neistota všetkých strán sporu skončí. Argumentácia žalobkyne aj ohľadom výroku o trovách konania nie je správna. Žalobkyňa nemôže predsa protistrane vyčítať návrhy na vykonanie dokazovania. Je to využitie prostriedkov procesnej obrany v súlade s ustanoveniami § 149 a § 151 CSP.

7. Odvolací súd pri predbežnom preskúmaní napadnutého rozsudku zistil, že súd prvej inštancie pri doterajšom rozhodovaní o náhrade trov konania nepoužil ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Z hľadiska spravodlivého rozhodnutia o náhrade trov konania je podľa názoru odvolacieho súdu toto zákonné ustanovenie rozhodujúce, a preto odvolací súd vyzval strany sporu podľa § 382 CSP, aby sa vyjadrili k jeho možnej aplikácii.

8. Žalobkyňa na výzvu odvolacieho súdu reagovala vyjadrením, v ktorom uviedla, že na použitie ustanovenia § 257 CSP v prospech žalovanej strany nevidí žiadny opodstatnený dôvod. Žalobkyňa sa pred podaním svojej žaloby o náhradu škody snažila korektne dohodnúť o dobrovoľnej úhrade svojich nárokov z ublíženia na zdraví. Vôľu na dohodu žalobkyňa prejavila ešte aj na začiatku pojednávania na súde prvej inštancie, avšak táto ostala bez odozvy na strane žalovanej. Dokonca žalovaná strana sa snažila žalobkyňu vykresliť ako nespôsobilú osobu, ktorá údajne nezodpovedným spôsobom viedla bicykel po lekárskom ošetrení, čo bola evidentne nepravda a žalobkyňa bola nútená zabezpečovať ďalšie vyjadrenia ošetrojúcich lekárov na vyvrátenie týchto nezmyslov. Práve pre tvrdohlavý postoj strany žalovanej nárok žalobkyne na náhradu škody dospel do štádia pred súdom a musel byť prejednaný a doposiaľ nie je uhradený. Ani k odvolaciemu konaniu vôbec nemuselo prísť, pokiaľ by aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie žalovaná strana dobrovoľne uhradila preukázanú škodu na zdraví, ktorá navyše nepredstavuje nejakú závažnú čiastku. Pritom je potrebné mať na zreteli aj tú skutočnosť, že škodová udalosť nastala ešte dňa 13.10.2017, teda pred viac ako 4 a pol rokom a žalobkyňa doposiaľ nebola z tejto udalosti odškodnená žiadnym spôsobom. Žalobkyňa je starobná dôchodkyňa vo veku 82 rokov a jej jediným príjmom je starobný a vdovský dôchodok vo výške 580,- eur, z ktorého hradí zálohové platby plynu a elektriny v sume 80,- eur, vodu 15,- eur, na lieky dopláca 20,- eur mesačne a na stravu a vitamíny minie 150,- eur mesačne + samozrejme sú tu ďalšie výdavky na ošatenie, drogériu a pod. a zvyšných finančných prostriedkov jej ostane minimum. Je teda zrejme, že náhrada spôsobenej škody je pre ňu významnou pomocou na kompenzáciu jej zdravotného stavu a zabezpečenie prípadnej kúpeľnej liečby na doliečenie. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nezavinila škodovú udalosť ani spôsobené zranenia, a preto nevidí dôvod na použitie § 257 CSP vo vzťahu k strane žalovanej.

9. Žalovaní 2/ a 3/ na výzvu odvolacieho súdu reagovali vyjadrením, v ktorom uviedli, že Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok v súlade s ustanovením § 255 CSP a aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie v súlade s ustanovením § 256 ods. 1 CSP. V prejednávanej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa a ani výnimočné okolnosti. Žalovaným 2/ a 3/ nie je možné nepriznať náhradu trov konania na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde ani o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu súdneho konania a nie je ho možné vykladať ani tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek pri celkom voľnej úvahe súdu. Súd prvej inštancie posudzoval existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa už v súvislosti s možnou aplikáciou ust. § 450 Občianskeho zákonníka, pričom existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa nenašiel. Súčasne okolnosti, ktoré sú meritom sporu medzi stranami sporu, nemôžu byť zároveň považované za dôvody hodné osobitného zreteľa vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania. Poukázali na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.05.2020, sp. zn.: IV. ÚS 178/2019 - 67 a ďalej uviedli, že žalobkyňa je od počiatku právne zastúpená a napriek tomu žalovala rodičov maloletého pre zanedbanie náležitého dohľadu nad maloletým, a to aj napriek tomu, že prípadné porušenie právneho predpisu zo strany dieťaťa nezakladá automaticky porušenie náležitého dohľadu rodičov nad ním bez ďalšieho, vždy je potrebné skúmať konkrétne okolnosti daného prípadu. Žalovaní 2/ a 3/ si dovoľujú vyjadriť svoje presvedčenie, že žalobkyňa ich zažalovala len preto, že maloletý E. E. je nemajetný. Tiež sú presvedčení o tom, že rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania proti nim by bolo neprímerane tvrdé. Žalobkyňa má stabilný príjem v podobe vdovského a starobného dôchodku a je vlastníčkou časti nehnuteľností na bývanie, a teda je v jej majetkových možnostiach trovy konania žalovaným 2/ a 3/ zaplatiť.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že všetky odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi - stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo vyhovujúcej časti výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo zvyšku výroku I. v časti splatnosti priznaného plnenia a vo výroku II. o náhrade trov konania zmeniť podľa § 388 CSP.

11. Odvolaniami bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku II. o náhrade trov konania. V zamietajúcom výroku rozsudok súdu prvej inštancie (dopĺňací rozsudok)

napadnutý nebol, v tejto časti nadobudol právoplatnosť, a preto ho odvolací súd v tejto časti nepreskúmaval.

12. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobkyňa utrpela škodu v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného 1/, ktorý porušil viaceré ustanovenia zákona o cestnej premávke, vytvoril pri jazde na bicykli náhlu prekážku žalobkyni ako cyklistke, v dôsledku čoho spadla a utrpela zranenia a tým jej vznikol nárok na náhradu škody vo forme bolestného vo výške 820,80 eur, ktorý sa stal splatným na základe výzvy žalobkyne na 30. deň od jej prevzatia matkou žalovaného 1/, a preto od prvého dňa omeškania priznal žalobkyni aj úrok z omeškania. Lehotu na plnenie určil súd na jeden rok od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že v čase rozhodnutia nemal žalovaný 1/ žiaden príjem, mal 16 rokov a mohol by si cez letné prázdniny privyrobiť na letnej brigáde. Podľa § 255 ods. 2 CSP súd nepriznal žiadnej strane právo na náhradu trov konania pre čiastočný úspech vo veci.

13. Podstata odvolacích argumentov žalobkyne bola koncentrovaná na tvrdenia o tom, že súd bez racionálneho dôvodu a v rozpore s účelom náhrady škody z ublíženia na zdraví stanovil lehotu na plnenie v neprimerane dlhej dobe, čo predlžuje neistotu žalobkyne v otázke náhrady škody a vzhľadom k veku žalobkyne a jej zdravotnému stavu aj reálnosť poskytnutého plnenia náhrady vzniknutej škody, ako aj na tvrdenia o porušení práva na spravodlivý proces, pokiaľ by žalobkyni nebola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

14. Podstata odvolacích argumentov žalovaného 1/ bola koncentrovaná na tvrdenia o tom, že je maloletým dieťaťom, žalobkyňa ho zažalovala samostatne napriek tomu, že mal byť zastúpený svojimi zákonnými zástupcami, na ustanovenie opatrovníka Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín nebol dôvod z dôvodu, že sa nejedná o mimosporové konanie a nie je možné hovoriť o rozpore medzi záujmom maloletého dieťaťa a jeho rodičov. Záver súdu, že žalovaný 1/ vytvoril žalobkyni prekážku náhlu je právne nesprávny a ničím neodvodnený, nakoľko súd nemá odborné vedomosti na to, aby mohol takúto otázku zodpovedať. Toto prináleží výlučne osobe s odbornými znalosťami z príslušného odboru. Zavinenie stretu bicyklov a príčinnú súvislosť medzi zraneniami žalobkyne a stretom bicyklov považoval za nesprávne právne posúdené. Súd pochybil podľa neho aj tým, že ani čiastočne neznížil náhradu škody. Nestotožnil sa ani s okamihom omeškania a rozhodnutie o trovách konania nepovažoval za riadne odôvodnené.

15. Podstata odvolacích argumentov žalovaných 2/ a 3/ bola koncentrovaná na tvrdenia o nepreskúmateľnosti výroku II. o náhrade trov konania z dôvodu absencie jeho odôvodnenia a o nespravodlivom rozhodnutí o náhrade trov konania, keď žalovaní 2/ a 3/ boli v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu.

16. Žalobkyňa v podanom odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Žalovaný 1/ v podanom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Žalovaní 2/ a 3/ v podanom odvolaní uplatnili odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaní 2/ a 3/ v podanom odvolaní síce odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) jeho zákonným označením a pomenovaním neuviedli, avšak odvolací súd, posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu (v

súlade s § 124 ods. 1 CSP), z podaného odvolania vyvodil, že žalovaní 2/ a 3/ uplatnili vo svojom odvolaní aj tento odvolací dôvod, keď namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania.

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

21. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal.

22. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

23. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. Pokiaľ ide o časť napadnutého rozsudku, ktorým bol žalovaný 1/ zaviazaný na náhradu škody žalobkyňi spolu s príslušenstvom, odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto v uvedenej časti stotožňuje so skutkovými a i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného 1/ dodáva nasledovné:

25. Žalovaný 1/ v prvom rade namietal, že je maloletým dieťaťom, ktoré nemôže samostatne konať pred súdom, žalobkyňa ho zažalovala samostatne napriek tomu, že mal byť zastúpený svojimi zákonnými zástupcami, čo považoval za neodstrániteľnú vadu žaloby. Zároveň namietal, že na ustanovenie kolízneho opatrovníka uznesením súdu prvej inštancie č. k. 12C/34/2018 - 111 zo dňa 17.02.2021 neboli splnené zákonné podmienky, nakoľko sa nejedná o mimosporové konanie a podľa presvedčenia žalovaného nie je možné hovoriť o rozpore medzi záujmom maloletého dieťaťa a jeho rodičov, nakoľko všetci sú v procesnom postavení žalovaných. Tieto námietky žalovaného 1/ vyhodnotil odvolací súd za zjavne neopodstatnené. Hoc je žalovaný 1/ maloletým dieťaťom, má procesnú subjektivitu, pretože aj

maloleté dieťa má spôsobilosť na práva a povinnosti. V konaní tak neexistovala prekážka, pre ktorú by mal súd konanie podľa § 62 CSP zastaviť. Od procesnej subjektivity je potrebné odlíšiť procesnú spôsobilosť, t. j. spôsobilosť samostatne konať. Každý môže pred súdom samostatne konať v rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony. Procesná spôsobilosť vyjadruje oprávnenie konať samostatne pred súdom, t. j. realizovať jednotlivé procesné úkony v konaní. Absencia procesnej spôsobilosti neznamena, že konkrétny subjekt nemôže vystupovať v konaní, ale len to, že musí byť v konaní zastúpený zástupcom, resp. že procesné úkony môže uskutočňovať len prostredníctvom zástupcu. Aj maloleté dieťa má procesnú spôsobilosť, avšak v zásade iba v takom rozsahu, v akom má spôsobilosť na právne úkony podľa hmotného práva. Úplná procesná spôsobilosť fyzickej osoby vzniká až plnoletosťou, t. j. dovŕšením osemnásteho roku veku a pred dovŕšením osemnásteho roku veku možno nadobudnúť spôsobilosť na právne úkony skôr, a to uzavretím manželstva, avšak za predpokladu, že maloletý dovŕšil šesťnásť rokov. Rozsah procesnej spôsobilosti je teda priamo úmerný rozsahu spôsobilosti na právne úkony a plnú procesnú spôsobilosť nemajú maloletí a osoby obmedzené v spôsobilosti na právne úkony. V rozsahu, v akom nemá fyzická osoba spôsobilosť samostatne konať pred súdom, koná za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník.

26. V prejednávanvej veci nemal žalovaný 1/ plnú procesnú spôsobilosť, avšak od začiatku konania bol zastúpený zákonnými zástupcami, rodičmi, ktorí boli zároveň žalovanými 2/ a 3/. Uvedené vyplýva už zo samotnej žaloby, keď žalobkyňa v jej bode I. uviedla, že žalovaný 1/ je synom žalovanej 2/ a žalovaného 3/ a zároveň tiež uviedla, že žalovaní 2/ a 3/ sú zákonnými zástupcami maloletého žalovaného 1/. Žaloba tak v tomto smere nebola postihnutá žiadnou vadou a už vôbec nie neodstrániteľnou, ako to namietal žalovaný 1/. Keďže žalovaný 1/ bol od začiatku konania zastúpený svojimi rodičmi ako zákonnými zástupcami, nebol dôvod na ustanovenie procesného opatrovníka žalovanému 1/ v zmysle CSP.

27. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody na zdraví spôsobenej žalovaným 1/, avšak z dôvodu, že tento je maloletý, uplatnila si ju solidárne aj voči jeho rodičom, žalovaným 2/ a 3/, keďže v zmysle § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka rodičia zodpovedajú za škodu spôsobenú maloletým spolu s ním spoločne a nerozdielne, pretože sú povinní vykonávať nad ním dohľad. Žalovanými tak bolo nielen maloleté dieťa, ale aj jeho zákonní zástupcovia, rodičia. Žalovaní 2/ a 3/ sa mohli zbaviť svojej zodpovednosti v zmysle § 422 Občianskeho zákonníka, ak by preukázali, že náležitý dohľad nezanedbali, čo napokon aj preukázali a žaloba bola voči ním zamietnutá. Žalovaní 2/ a 3/ tak mohli svoju obranu sústrediť výlučne na preukázanie toho, že náležitý dohľad nezanedbali. V procesnej obrane žalovaného 1/ mohli byť pasívni, prípadne mohli v jeho mene uznať uplatnený nárok, uzatvoriť zmier a podobne. Hoc žalovaní 2/ a 3/ takto nepostupovali, ide o potenciálne možnosti, ktoré prichádzali do úvahy počas celého konania. Počas celého konania tak existovala potenciálna možnosť, že by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom. Zákon o rodine <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzw>> obsahuje v ustanovení § 31 ods. 2 osobitnú úpravu kolízie záujmov, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou v Občianskom zákonníku a viaže potrebu ustanovenia kolízneho opatrovníka už na možnosť stretu záujmov. Podľa § 31 ods. 2 Zákona o rodine <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mrqga2v6mzwfzyc4tbm5zgczrngmyq>> žiadny z rodičov nesmie zastupovať maloleté dieťa, ak by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom alebo medzi maloletými deťmi zastúpenými tým istým rodičom navzájom. Práve podľa ustanovenia § 31 ods. 2 Zákona o rodine súd prvej inštancie uznesením č. k. 12C/34/2018 - 111 zo dňa 17.02.2021 ustanovil maloletému žalovanému 1/ kolízneho opatrovníka v osobe Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín a odvolací súd sa s postupom súdu prvej inštancie stotožňuje a považuje ho za správny. Podľa § 30 Občianskeho zákonníka je nutné ustanoviť zastúpenému osobitného hmotnoprávneho zástupcu v prípade, ak dôjde k stretu záujmov zákonného zástupcu so záujmami zastúpeného alebo k stretu záujmov tých, ktorých zastupuje ten istý zákonný zástupca. Vyžaduje sa existujúca kolízia záujmov. Použitie uvedeného ustanovenia však neprichádza do úvahy, keďže v tomto prípade má Zákon o rodine vlastnú, špeciálnu právnu úpravu pre zastupovanie detí rodičmi pre prípad kolízie záujmov. Vychádza zo zvýšenej miery ochrany, ktorú poskytuje právo maloletému dieťaťu ako zastúpenému. Preto v zmysle § 31 ods. 2 stačí len potenciálna možnosť, že by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom. Nevyžaduje sa už existujúca kolízia záujmov, stačí možnosť jej existencie. Tá je v zmysle judikatúry daná vždy, ak ide o konanie, v ktorom sú účastníkmi aj rodič, aj maloleté dieťa, resp. viaceré deti, z ktorých aspoň jedno je zastúpené spoločným rodičom. Ak teda nastane prípad, že pre existenciu dôvodov podľa § 31 ods. 2 nemôže žiadny z rodičov ako zákonný zástupca zastúpiť svoje maloleté dieťa, súd mu ustanoví opatrovníka. Ide o osobitný typ opatrovníka - kolízneho opatrovníka. Ako bolo

uvedené vyššie, potencialita stretu záujmov medzi žalovaným 1/ a jeho rodičmi, žalovanými 2/ a 3/ tu bola počas celého konania (hoc reálne nemusela nastať), a preto súd prvej inštancie pri ustanovení kolízneho opatrovníka maloletému žalovanému 1/ postupoval správne, pričom jeho ustanovenie nie je viazané iba na mimosporové konanie podľa CMP, ale za splnenia podmienok podľa § 31 ods. 2 Zákona o rodine môže byť ustanovený aj v sporovom konaní, dokonca aj len pri hmotnoprávnom úkone. Pokiaľ ide o osobu opatrovníka, môže ním byť aj právnická osoba, pričom najčastejšie prichádza do úvahy orgán sociálnoprávnej ochrany detí, ktorým je aj Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, ktorého súhlas s ustanovením sa nevyžaduje.

28. Pokiaľ ide o samotný stret žalobkyne a žalovaného 1/ ako cyklistov dňa 13.10.2017, v dôsledku ktorého žalobkyňa spadla a utrpela zranenia, za tento zodpovedá jednoznačne žalovaný 1/, pričom spoluzodpovednosť žalobkyne neprichádza do úvahy. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že bol to žalovaný 1/ a nie žalobkyňa, kto porušil právne povinnosti, konkrétne povinnosti stanovené zákonom o cestnej premávke tak, ako ich vyhodnotil v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie. Predovšetkým porušil zákaz jazdy na bicykli po chodníku a následne použil ako cyklista priechod pre chodcov, čo je rovnako zakázané. Pokiaľ by jazdil na bicykli ako predpisuje zákon o cestnej premávke (po cestičke pre cyklistov a kde nie je, pri pravom okraji vozovky) a ako cyklista by nevstúpil na priechod pre chodcov z chodníka, k stretu so žalobkyňou by nedošlo. Porušenie právnych predpisov zo strany žalovaného 1/ bolo dostatočne preukázané výpoveďami svedkov (kamarátov žalovaného 1/), a to aj v spojení s jeho vlastnou výpoveďou. Rovnako tak bolo preukázané, že v dôsledku nesprávnej jazdy žalovaného 1/ na bicykli tento vytvoril žalobkyňi náhlu prekážku, ktorá v dôsledku toho do neho narazila a v dôsledku zrážky spadla. Z výpovede svedkov je tiež zrejmé, že žalobkyňa následne nebola schopná ďalšieho pohybu na bicykli. V nadväznosti na uvedené je tak zrejmé, že medzi konaním žalovaného 1/, ktorým porušil právne predpisy, a pádom žalobkyne, pri ktorom jej vznikli zranenia, je priama príčinná súvislosť. Nebyť konania žalovaného 1/, ktorým porušil viaceré ustanovenia zákona o cestnej premávke, k zrážke so žalobkyňou a tým aj k jej zraneniam a ku škode na jej zdraví by nedošlo. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný 1/ vytvoril žalobkyňi náhlu prekážku, v dôsledku čoho spadla a utrpela zranenia, je jednoznačne a presvedčivo odôvodnený, má základ vo viacerých dôkazoch, ktoré v súhrne vylučujú iný záver, než aký prijal súd prvej inštancie. Na posúdenie zodpovednosti žalovaného 1/ neboli za danej dôkaznej situácie, kedy so svedeckých výpovedí jednoznačne vyplýva, že bol to žalovaný 1/, kto porušil všeobecne záväzné právne predpisy o jazde na bicykli, v dôsledku čoho došlo k zrážke, žiadne odborné vedomosti z iných odvetví. Pokiaľ teda žalovaný 1/ namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, tento odvolací dôvod nebol daný. Okrem toho žalovaný 1/ ani len neuviedol, aký konkrétny dôkaz, ktorý súd prvej inštancie nevykonal, navrhol, pričom tento by bol zároveň potrebný pre zistenie rozhodujúcej skutočnosti.

29. Žalobkyňa jazdila po správnej strane cesty. Z vykonaného dokazovania nebola preukázaná žiadna okolnosť, ktorá by znižovala jej schopnosť jazdiť na bicykli, a v žiadnom prípade nezanedbala prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, keď narazila do žalovaného 1/ bez toho, aby urobila čokoľvek, čo by mohlo stretu s bicyklom žalovaného 1/ zabrániť, resp. aspoň zmenšiť následky vzájomného stretu bicyklov. Pokiaľ žalovaný 1/ jazdil na bicykli nesprávne a zákonom nedovoleným spôsobom, porušil viaceré ustanovenia právneho predpisu upravujúceho jazdu na bicykli a z vykonaného dokazovania je preukázané, že vo výhlade na cestu, po ktorej šla žalobkyňa, mu bránili jeho kamaráti, nemôže sa úspešne dovolávať porušenia prevenčnej povinnosti zo strany žalobkyne, ktorá jazdila na bicykli zákonom aprobovaným spôsobom, pričom je zároveň logické, že pokiaľ žalovaný 1/ pre svojich kamarátov nevidel žalobkyňu, nevidela ani ona jeho, resp. nemohla rozpoznať, že má záujem prejsť cez cestu. Ani prípadná znalosť miestnych pomerov zo strany žalobkyne nemôže viesť k záveru o porušení jej prevenčných povinností. Frekventovanosť cesty v mieste zrážky svedčí skôr v prospech záveru, že žalobkyňa prevenčnú povinnosť nezanedbala, keď musela venovať pozornosť nielen skupine kamarátov na bicykloch na chodníku, ale aj vozidlám jazdiacim po ceste. Argumentáciu žalovaného 1/, resp. jeho rodičov o porušení prevenčnej povinnosti žalobkyne ako cyklistky, ktorá preukázateľne neporušila žiadne dopravné predpisy, pričom žalovaný 1/ ich porušil viacnásobne, vyhodnotil odvolací súd ako bez reálneho základu, zjavne účelovú s cieľom znížiť mieru zodpovednosti žalovaného 1/. Pokiaľ žalovaný 1/ žalobkyňu nevidel, keďže mu vo výhlade prekážala iná osoba, a nestotožňuje sa s tým, že žalobkyňa nevidela jeho a jeho kamarátov, ktorý pred prechodom pre chodcov pôsobili ako hlúčik osôb, a teda podľa presvedčenia žalovaného 1/ žalobkyňa bola povinná zvýšiť svoju ostražitosť a pozornosť, čo neurobila, tak aj v tomto je evidentná účelovosť argumentácie žalovaného 1/, ktorý vôbec nemal ako cyklista jazdiť po chodníku a následne ako cyklista vstupovať na priechod pre chodcov.

Pokiaľ by aj z bicykla zišiel, bol povinný presvedčiť sa pred vstupom na vozovku, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva. Ak možno hovoriť o porušení prevenčnej povinnosti, tak iba zo strany žalovaného 1/, avšak porušenie prevenčnej povinnosti z jeho strany podľa § 415 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy, pretože svojím konaním alebo opomenutím porušil iné zákonné normy, a to ustanovenia zákona o cestnej premávke.

30. Pokiaľ ide o námietku o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobkyne v preukázaní príčinnej súvislosti medzi jej zraneniami a stretom bicyklov, ani táto nebola dôvodná. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa v dôsledku porušenia povinností žalovaným 1/ spadla z bicykla a svedok Ing. R. Z. uviedol, že následne nebola schopná prejsť ani 20 metrov a pomáhal jej dostať sa na najbližšiu lavičku, kde s ňou čakal na jej odvoz inou osobou. K hospitalizácii žalobkyne došlo približne 2 hodiny po nehode, pričom nejde o čas jej transportu z Nemšovej do nemocnice v Trenčíne, ale v rámci tohto času bola nielen transportovaná do nemocnice, ale pred hospitalizáciou aj vyšetrená a ošetrovaná. O jej zraneniach a ich rozsahu svedčia prepúšťacia správa z nemocnice a lekársky posudok o bolestnom. Tieto dôkazy tak vo vzájomných súvislostiach jednoznačne preukazujú príčinnú súvislosť medzi jej zraneniami a zrážkou so žalovaným 1/. Možnosť, že žalobkyňa utrpela zranenie, ktoré nemá pôvod v zrážke s bicyklom žalovaného 1/, je len ničím nepodloženou špekuláciou žalovaného 1/ a v tomto smere nebolo dôkazné bremeno na žalobkyňu, ale práve na žalovanom 1/, ktorý, pokiaľ by mal vedomosť o inom zranení žalobkyne, ku ktorému mohlo dôjsť po ich vzájomnej zrážke na bicykloch v dôsledku inej udalosti, mal povinnosť tvrdenia (povinnosť uviesť k akému zraneniu, kedy, ako došlo) a aj dôkaznú povinnosť, t. j. označiť dôkazy o takom zranení žalobkyne. Pokiaľ si v tomto žalovaným 1/ nesplnil ani len povinnosť tvrdenia, možno jeho argumentáciu považovať iba za všeobecnú a vágnu, a ani nie za relevantné skutkové tvrdenie, ktoré by bolo možné považovať za riadnu procesnú obranu.

31. Súd prvej inštancie nepochybil ani pri skúmaní možnosti zníženia náhrady škody v zmysle s ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka a v prijatí právneho záveru o nesplnení podmienok pre takéto zníženie. V ustanovení § 450 Občianskeho zákonníka je obsiahnuté pravidlo o moderácii povinnosti nahradit' škodu. Zmysel ustanovenia sa vykladá tak, že zníženie rozsahu povinnosti nahradit' škodu zmiernuje vplyv zodpovednosti na škodcu tam, kde by uloženie povinnosti nahradit' škodu v plnom rozsahu predstavovalo s prihliadnutím na všetky okolnosti prílišnú (R 144/1951), resp. nežiaducu tvrdosť (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. Cz 17/68). Primerané zníženie náhrady škody prichádza do úvahy iba vo výnimočných situáciách, kedy by plná náhrada škody predstavovala pre žalovaného neúmerne veľkú záťaž. Zo znenia zákona vyplýva jednoznačný príkaz súdom pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody vždy skúmať, či sú dané podmienky zníženia náhrady škody a vo svojom rozhodnutí zdôvodniť aj záver, prečo k zníženiu nepristúpili. Súd prvej inštancie podmienky zníženia náhrady škody skúmal a vo svojom rozhodnutí zdôvodnil, prečo k nemu nepristúpil. Znížiť náhradu škody možno iba z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Zákon však neustanovuje všetky kritéria, ktorými je naplnený pojem „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Pri znížení náhrady škody súd vychádza z viacerých okolností. Súd musí zobrať do úvahy to, ako ku škode došlo, aké sú osobné a majetkové pomery osoby, ktorá škodu spôsobila a aké sú pomery osoby, ktorá bola poškodená. Jediným dôvodom, kedy je moderácia škody zo zákona vylúčená, je skutočnosť, že škoda bola spôsobená úmyselne. V prejednávanej veci nebola škoda spôsobená úmyselne. Pri skúmaní pomerov škodcu a poškodeného súd prihliada najmä na príjmy z pracovnej a inej zárobkovej činnosti, na ich majetkové pomery, vyživovacie povinnosti, celkový spôsob života, dosiahnutú životnú úroveň a pod.

32. Ku škode došlo neúmyselne, avšak po viacnásobnom porušení právnych predpisov zo strany žalovaného 1/, ktorý jej pri zvýšenej miere opatrnosti mohol zabrániť, ak by hoc aj jazdci na bicykli po chodníku z bicykla včas zišiel a prechádzal by cez cestu ako chodec po riadnom presvedčení sa, že nehrozí nebezpečenstvo tak, ako to vyžaduje zákon o cestnej premávke. Hoci bola škoda spôsobená žalovaným 1/ ako maloletým, ktorý študuje, je nemajetný a bez príjmu, nie sú tieto okolnosti dôvodmi hodnými osobitného zreteľa na zníženie nároku žalobkyne na náhradu škody, pretože nemožno ich posudzovať izolovane, ale komplexne s tým, že ide o škodu na zdraví osoby vyššieho veku, výška škody nie je vysoká a nepredstavuje neúmerne veľkú záťaž pre žalovaného 1/ a hoc žalobkyňa poberá dôchodok, zároveň nie je zárobkovo činná, jej príjem nie je vysoký (na úrovni cca 580,- eur) a z neho musí hradiť náklady na bývanie, ošatenie, stravu a zdravotnú starostlivosť. Žalovaný 1/ je výživou odkázaný na svojich rodičov, a preto nemá žiadne výdavky, ktoré by si mal hradiť sám, no na druhej strane už je vo veku, kedy môže aj popri štúdiu dosiahnuť príjem napr. z dohody o brigádnickej práci študenta.

Všetky tieto okolnosti skutočne nepredstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa, v dôsledku ktorých by prichádzalo do úvahy zníženie náhrady škody podľa § 450 Občianskeho zákonníka.

33. Pokiaľ sa žalovaný 1/ nestotožnil ani s okamihom omeškania tak, ako ho ustálil súd prvej inštancie, tak ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Matke žalovaného 1/, ako jeho zákonnej zástupkyne bola dňa 07.02.2018 doručená výzva na zaplatenie bolestného do 30 dní od jej doručenia, t. j. do 09.03.2018 (vrátane). V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka tak v tento deň nastala splatnosť nároku žalobkyne na náhradu škody a pokiaľ tak žalovaný 1/ neučinil, je od 10.03.2018 v omeškaní a od tohto dňa patrí žalobkyne aj priznaný úrok z omeškania. Nič na tom nemení ani posledná výzva na zaplatenie náhrady škody na zdraví zo dňa 24.05.2018, pretože táto je podľa obsahu len predžalobnou výzvou a žalobkyňa ňou nemenila splatnosť jej nároku, ale len poskytla žalovaným dodatočnú lehotu, aby sa vyhlí konaniu pred súdom, čo je z obsahu výzvy zrejmé. Žalovaný 1/ bol jednoznačne prostredníctvom jeho zákonnej zástupkyne vyzvaný na náhradu škody už skôr, a to tak, aby škodu nahradil do 09.03.2018, keďže tak neurobil, je od nasledujúceho dňa v omeškaní.

34. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že výška bodového ohodnotenia zranení žalobkyne a hodnoty bodu a tým aj celková výška vypočítaného bolestného neboli v odvolacom konaní namietané. Rovnako nebola predmetom odvolacích námietok ani výška priznaného úroku z omeškania.

35. Pokiaľ ide o lehotu určenú žalovanému 1/ na plnenie a výrok o náhrade trov konania, dospel k odvolací súd k záveru, že v týchto častiach je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť pre nesprávne právne posúdenie.

36. Žalovaný 1/ bol napadnutým rozsudkom zaviazaný na peňažné plnenie žalobkyne. Lehota na plnenie je v zásade tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. V zmysle § 232 ods. 3 CSP súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Odôvodneným prípadom na určenie dlhšej lehoty na plnenie budú spravidla také sociálne, rodinné a majetkové pomery strany sporu (žalovaného 1/), ktoré jej reálne neumožňujú splniť uloženú povinnosť v lehote troch dní. Takýmto odôvodneným prípadom je aj prejednávacia vec, kedy je žalovaný 1/ maloletou osobou bez príjmu a je nemajetný. Jeho postavenie jednoznačne odôvodňuje určenie dlhšej, ako trojdňovej lehoty na plnenie. Na druhej strane je tu právo žalobkyne na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré zahŕňa nielen právo domáhať sa na nezávislom a nestrannom súde ochrany jej porušeného práva, ale tiež aj právo, aby jej súdna ochrana bola poskytnutá účinne, čo je napokon aj základným princípom sporového konania (čl. 2 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu je naplnením tohto základného princípu len také poskytnutie súdnej ochrany, keď je strana žalovaného zaviazaná na plnenie v primeranej lehote nielen vzhľadom na okolnosti na jej strane, ale aj na strane žalobcu a s prihliadnutím na predmet sporu. Pomery žalovaného 1/ na jednej strane odôvodňujú určenie dlhšej lehoty na plnenie, no na strane druhej je predmetom sporu náhrada škody na zdraví žalobkyne, ktorá dôvodne a oprávnene očakáva, že súdna ochrana, ktorej sa domáhala, jej bude poskytnutá účinne nielen v zmysle prejednávania a rozhodnutia sporu v primeranej lehote, ale aj v zmysle poskytnutia priznaného peňažného plnenia v primeranej lehote vzhľadom k jej pomerom, ktoré tiež nie sú veľmi priaznivé, keď jej príjem tvoria len dôchodkové dávky vo výške, ktorá môže postačovať len na uspokojovanie jej základných potrieb. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani povahu uplatneného nároku, spočívajúceho v náhrade škody na zdraví, ktorú utrpela ako osoba vyššieho veku. Zhodnotením všetkých uvedených okolností dospel odvolací súd k záveru, že je namieste určiť žalovanému 1/ dlhšiu lehotu na plnenie, než základnú - trojdňovú, avšak nie ročnú, ako ju určil súd prvej inštancie. Za spravodlivú lehotu na plnenie, zodpovedajúcu pomerom strán sporu a povahe vecí, považuje odvolací súd lehotu troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, počas ktorých je žalovaný 1/ objektívne spôsobilý škodu uhradiť, a to s prihliadnutím na tú skutočnosť, že aj popri štúdiu môže pracovať brigádne. V súvislosti s určením dlhšej lehoty na plnenie považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že aj keď pri jej určení posudzuje obdobné okolnosti, ako pri posudzovaní možnosti uplatnenia moderačného práva z hľadiska výšky náhrady škody, ide o dve kvalitatívne odlišné kategórie a splnenie podmienok pre určenie dlhšej lehoty na plnenie nemožno stotožňovať s podmienkami pre zníženie náhrady škody, kde sa vyžaduje splnenie prísnejších podmienok vyjadrených v zákonom označení ich existencie ako „dôvody hodné osobitného zreteľa“, zatiaľ čo na určenie dlhšej lehoty na plnenie postačuje „odôvodnený prípad“.

37. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcej časti výroku I. v priznanej istine a úroku z omeškania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v časti splatnosti priznaného plnenia ho podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.

38. Odvolací súd ďalej preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným 1/ nielen ako výrok závislý na vyhovujúcom výroku I., ktorý bol napadnutý odvolaniami strán sporu, ale aj ako výrok, ktorý bol napadnutý samostatným odvolaním žalobkyne a zároveň samostatným odvolaním žalovaných 2/ a 3/. Odvolací súd dospel k záveru, že výrok II. napadnutého rozsudku je vecne nesprávny. Aj keď sa žalobkyňa domáhala plnenia od žalovaných 1/ až 3/ solidárne a bolo jej plne vyhovené len vo vzťahu k žalovanému 1/ a vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ bola jej žaloba v celom rozsahu zamietnutá, nebolo možné z týchto dôvodov rozhodnúť o náhrade trov konania spôsobom, ako rozhodol súd prvej inštancie z dôvodu čiastočného úspechu vo veci. Žalovaní 1/ až 3/ tvorili samostatné procesné spoločenstvo, pričom nárok žalobkyne bol voči žalovanému 1/ uplatnený na iných skutkových a právnych dôvodoch, ako voči žalovaným 2/ a 3/ v tom zmysle, že nárok žalobkyne bol voči žalovanému 1/ nárokom z titulu náhrady škody spôsobenej ním priamo, no voči žalovaným 2/ a 3/ predstavoval len nárok odvodený, založený na zodpovednosti žalovaných 2/ a 3/ ako rodičov maloletého žalovaného 1/ za dohľad nad ním a jeho správaním.

39. Súd bol povinný uvedené rozlišovacie kritéria a výsledok sporu premietnuť aj do rozhodnutia o náhrade trov konania. Keďže tak neurobil, posúdil nároky strán na náhradu trov konania nesprávne, a preto bolo potrebné výrok o náhrade trov konania podľa § 388 CSP zmeniť, pričom vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ bolo potrebné rozhodnúť o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania aj v zmysle § 396 ods. 2 CSP, keďže odvolací súd zmenil výrok I. napadnutého rozsudku v časti splatnosti priznaného plnenia. Žalobkyni bol priznaný voči žalovanému 1/ celý uplatnený nárok a voči žalovanému 1/ bola plne úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP odvolací súd priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu žalobkyne a žalovaného 1/ odvolací súd nezhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobkyni nemal podľa § 257 CSP priznať nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Za tieto nemožno považovať ani vek, postavenie a sociálne pomery žalovaného 1/, keď je nevyhnutné zohľadniť aj sociálne pomery žalobkyne, ktoré nemožno hodnotiť ako výrazne priaznivé oproti žalovanému 1/. Okrem toho bol to postoj žalovaného 1/ a jeho rodičov, v dôsledku ktorých musela žalobkyňa uplatniť svoj nárok na náhradu škody na súde, pričom ten sa preukázateľne ukázal byť ako jednoznačný.

40. Žalobe žalobkyne v časti nároku uplatneného voči žalovaným 2/ a 3/ nebolo vyhovené vôbec, a preto by v zmysle zásady úspechu v tejto časti patril nárok na náhradu trov konania žalovaným 2/ a 3/ voči žalobkyni. Odvolací súd však žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobkyni nepriznal, pretože v tomto vzťahu existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré spočívajú v povahe uplatneného nároku žalobkyňou voči žalovaným 2/ a 3/, ako aj v sociálnych pomeroch týchto strán sporu.

41. Žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila voči žalovaným 2/ a 3/ v zmysle § 422 Občianskeho zákonníka. Za škodu spôsobenú na zdraví žalobkyne jednoznačne zodpovedá maloletý žalovaný 1/. Povinnosť nad ním vykonávať dohľad patrí jeho rodičom, žalovaným 2/ a 3/. Zákon v tomto prípade predpokladá solidárnu zodpovednosť dohliadajúcich osôb. Subjektívna zodpovednosť dohliadajúcich osôb je konštruovaná na prezumpcii ich zavinenia vo vzťahu k zanedbaniu náležitého dohľadu a tejto zodpovednosti sa môžu zbaviť iba vtedy, ak preukážu, že náležitý dohľad nezanedbali. Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáhala náhrady škody aj voči žalovaným 2/ a 3/, vychádzajúc z prezumpcie ich zodpovednosti vyplývajúcej priamo zo zákona, nepoznajúc ich osobné pomery a spôsob výchovy maloletého, nemohla v tejto časti predvídať výsledok sporu. Žalovaní 2/ a 3/ až v konaní preukázali, že náležitý dohľad nezanedbali, čím sa svojej zodpovednosti zbavili. Ide o špecifický prípad prezumovanej zodpovednosti, ktorý poškodená osoba nemajúca žiaden bližší vzťah ku škodcovi a k osobám vykonávajúcim nad ním dohľad, nemôže objektívne zhodnotiť z hľadiska možného výsledku sporu. Táto okolnosť spolu s tým, že žalovaní 2/ a 3/ sú zárobkovo činné osoby, žalovaný 3/ poberá aj dôchodkové dávky a len príjem žalovanej 2/ prevyšuje príjem žalobkyne, ktorá žije sama len z dôchodkových dávok a je osobou vyššieho veku, predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré odvolací súd považoval za spravodlivé nepriznať žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobkyni, hoc by im ako úspešným inak patrila.

42. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, odvolací súd priznal žalobkyni voči žalovanému 1/ nárok na ich náhradu v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 100 % z

dôvodu, že odvolanie žalovaného 1/ bolo v celom rozsahu nedôvodné a žalobkyňa tak mala plný úspech v odvolacom konaní, a to aj pokiaľ ide o jej odvolanie do výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne do vyhovujúceho výroku v časti lehoty splatnosti priznaného plnenia, tak na jeho podklade odvolací súd v tejto časti vyhovujúci výrok I. zmenil, hoc nie v súlade s odvolacím návrhom žalobkyne, avšak určenie konkrétnej lehoty záviselo výlučne na úvahe odvolacieho súdu a odvolanie žalobkyne bolo v tejto časti čo do základu dôvodné. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaných 2/ a 3/, tomuto odvolací súd nevyhovel ani z časti, nárok na náhradu trov prvoinštančného konania im nepriznal, a preto vo vzťahu žalobkyne a žalovaných 2/ a 3/ mala plný úspech žalobkyňa, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči ním, a to spoločne a nerozdielne, keď títo obaja mali postavenie žalovaných na tom základe, že ich zodpovednosť za škodu spolu so žalovaným 1/ bola prezumovaná ako solidárna z titulu, že obaja sú rodičmi žalovaného 1/, ktorí mali spoločnú zodpovednosť vykonávať nad ním dohľad. Aj v súvislosti s rozhodovaním o trovách odvolacieho konania sa odvolací súd zaoberal možnou aplikáciou ustanovenia § 257, avšak nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznať žalobkyňi nároky na náhradu trov odvolacieho konania, a to vo vzťahu k žalovanému 1/ z rovnakých dôvodov, ako je uvedené vyššie v súvislosti s jeho zaviazaním na náhradu trov prvoinštančného konania. Vo vzťahu žalobkyne k žalovaným 2/ a 3/ existovali dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie nároku na náhradu trov prvoinštančného konania žalovaným 2/ a 3/, no v opačnom prípade to vzhľadom na vyššie uvedené sociálne pomery týchto strán sporu už neplatí.

43. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).